

Cartea JUDECĂTORI (17)

VII. Viață eliberată și închinată

„Și Rut a zis: «Nu stărui de mine să te părăsesc, ca să mă întorc de la tine! Pentru că încotro vei merge tu, voi merge și eu; și unde vei găzdui tu, voi găzdui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău, Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul și încă mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți pe mine de tine!» Și văzând că era hotărâtă să meargă cu ea, a încetat să-i mai vorbească.

Și au mers amândouă până au ajuns la Betleem. Și a fost așa: când au ajuns la Betleem, toată cetatea era în mișcare din cauza lor și femeile cetății ziceau: «Aceasta este Naomi?» Și ea le-a zis: «Nu mă numiți Naomi (Plăcerea mea), numiți-mă Mara (Amărăciune), pentru că Cel Atotputernic m-a amărât foarte mult» (Rut 1.16-20).

„Și femeile au zis către Naomi: «Binecuvântat fie Domnul, care nu te-a lăsat în ziua aceasta fără unul care are drept de răscumpărare, și numele său să fie vestit în Israel. Și el îți va fi înviorarea vieții tale și îngrijitorul bătrânețelor tale, pentru că l-a născut nora ta, care te iubește, care-ți este mai bună decât șapte fii.» Și Naomi a luat copilul și l-a pus la sânul său și i-a fost doică. Și vecinele i-au pus un nume, zicând: «Un fiu i s-a născut Naomei.» Și i-au pus numele Obed. El este tatăl lui Isai, tatăl lui David» (Rut 4.14-17).

Nici un împărat în Israel

Capitolele de încheiere ale cărții Judecători arată într-un mod zguduitor decăderea rapidă a lui Israel de la credințioșia sa față de Dumnezeu. După ce copiii lui Israel au părăsit drumul cel drept, au mers repede pe drumul care coboară, iar îngrozitorul final a fost caracterizat de lăcomie, necredință, stricăciune și nimicire reciprocă. În legătură cu aceasta se spune: „În zilele acelea nu era împărat în Israel: fiecare făcea ce era drept în ochii săi” (Judecători 21.25). Rezultatele triste care ne sunt descrise, erau consecința anarhiei și a plăcerii de sine, care caracteriza poporul în acea vreme.

Când Dumnezeu punea împărați și domnitori, atunci aceștia trebuiau să fie spre binele oamenilor, căci era necesar ca oamenii să fie conduși și călăuziți; toți cei care doreau să trăiască în această lume o viață în pace și liniște, trebuiau să asculte de conducători. Însă acești conducători trebuiau să arate spre Acela, care este mai mare și mai puternic decât ei, spre Dumnezeu Însuși. El este Conducătorul suprem – Împăratul veșnic; a asculta de El înseamnă pentru oameni pace și binecuvântare. Însă jugul Său blând a fost scuturat, deoarece păcat înseamnă rebeliune față de Dumnezeu, iar anarhia a luat în viața oamenilor locul dreptei Sale domnii: „Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui” (Isaia 53.6), „pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23).

Cât de minunat este totuși, având în vedere această realitate tristă, că Dumnezeu a găsit o cale pentru mântuirea păcătoșilor pierduți, că El, în harul Său, cheamă pe oameni la Sine; tuturor celor care ascultă de chemarea Sa le face parte de iertare și mântuire; în loc să meargă pe calea nimicirii și a morții, aceștia sunt conduși prin El pe căile dreptății și ale vieții.

Ei căutau o moștenire de locuit (capitolul 18)

Lăcomia, nemulțumirea și fărădelegea au înflorit în mijlocul poporului Israel. Găsim un levit care a fost gata să vândă pentru argint pe Dumnezeul său și o seminție care nu a fost mulțumită cu moștenirea Domnului, ci a căutat un loc în altă parte. În ambele cazuri, urmarea a fost necredința față de Dumnezeu. Intenția Domnului a fost să fie Împărat în Israel; domnia Sa ar fi fost cea mai

bună și fiecare din țară ar fi avut destul la picioarele Sale, însă copiii lui Iacov au iubit căile lor mai mult decât căile Sale, iar daniții au crezut că vor găsi ceva mai bun decât ceea ce avea Dumnezeu pregătit pentru ei. Este remarcabil că ei nu sunt amintiți printre cei 144000 din Israel, care vor sta odată înaintea lui Dumnezeu și vor cânta despre mântuirea Lui (Apocalipsa 7).

Este destul de trist să descoperim aceste lucruri la oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, însă este mult mai trist să le vezi la aceia care au mărturisit că Îi aparțin. Cu toate acestea, istoria se repetă, iar ceea ce a fost atunci pentru Israel o cădere, se întâlnește astăzi prea des la mulți care au mărturisit că Îl cunosc pe Dumnezeu. Nimic nu poate să-i oprească pe oameni de a se lăsa luați de șuvoiul independenței, al plăcerii de sine și al necredinței față de adevărul Evangheliei lui Dumnezeu, care astăzi curge așa de repede la vale, decât numai cunoașterea lui Hristos ca Salvator și Domn.

Sunt oameni care se laudă cu înaintașii lor evlavioși, sau cu legăturile lor cu asociații religioase cu rang și tradiție, sau cu creștinii a căror învățătură este potrivită Scripturii, însă nimic din toate acestea nu îi vor ține pe drumul cel drept. Trebuie să fie prezentă viața, credința mântuitoare în Domnul Isus Hristos și dăruirea personală și permanentă față de El. Este foarte remarcabil că necredincioșii daniți veneau din ținutul de baștină al lui Samson. Ei au văzut lucrările puternice ale nazireului consacrat lui Dumnezeu, însă aceasta nu i-a împiedicat să-L părăsească pe Dumnezeu. Instigatorul necredinței lor nu a fost altul decât un nepot de-al lui Moise (Judecători 18.30).

Un mare contrast

În vechile scrieri iudaice, cartea Rut aparținea cărții Judecători. Evenimentele care ne sunt relatate în cartea Rut au avut loc în timpul judecătorilor, iar viața și dăruirea lui Rut constituie un îmbucurător contrast față de decăderea care caracteriza acele timpuri. Rut este un frumos tablou al dăruirii neîmpărțite față de o persoană mult iubită; scoasă din țara Moabului, prin dragostea ei față de Naomi, ea a ajuns pe deplin în domeniul acestei dragoste. Rezultatul eliberării este dăruirea față de eliberator, iar Domnul dorește să ne elibereze de lume, de carne, de diavolul și de tot ceea ce ne leagă, ca astfel să-L urmăm numai pe El. Domnul vrea să ne lege de El cu legăturile puternice ale dragostei și să ocupe locul suprem în sentimentele noastre, așa cum a fost cazul cu Naomi în inima lui Rut. Acesta este țelul oricărei biruințe; la aceasta ar trebui să ne conducă cercetările noastre, și aceasta va fi în ochii Săi de o valoare mult mai mare decât faptele puternice, va fi o biruință asupra diavolului mult mai mare decât ar putea să o aibă alte lucrări.

Naomi și Mara

În Naomi devine vizibil ceea ce la Domnul Isus a ieșit la lumină în toată desăvârșirea, iar drumul pe care a mers ea arată într-o oarecare măsură necazul Său și bucuria care a urmat.

Naomi a plecat într-o țară străină și a gustat acolo amărăciunea morții; ea a trebuit să exclame: „Nu mă numiți Naomi („Plăcerea mea“), numiți-mă Mara („Amărăciune“). Însă în toată întristarea ei trebuie să se fi văzut ceva din gingășia despre care vorbește numele ei, căci numai așa ne putem explica devotamentul nurorii ei, Rut.

Gingășia și amărăciunea s-au întâlnit în Naomi, iar dacă dorim să vedem aceste lucruri în toată desăvârșirea și puterea lor, atunci trebuie să ne îndreptăm spre Domnul Isus. Numele Său este plăcut, este cel mai frumos, pe care urechile noastre l-au auzit vreodată, și El se dovedește peste măsură de bun cu cei ai căror ochi au ajuns prin harul lui Dumnezeu să vadă. Așa a fost El, atunci când a trăit pe acest pământ, și este Același și astăzi pe tron. Desigur, noi n-am fi cunoscut niciodată frumusețea care locuiește în Domnul, dacă El n-ar fi mers pe drumul amărăciunii și al durerii. El a fost Omul lacrimilor, Omul cu inima zdrobită (Psalm 69), însă amărăciunea Lui, pe

care El a simțit-o față de oamenii pierduți în timpul acestei minunate vieți de intimă dăruire față de Dumnezeu, a fost numai preludiul durerilor îngrozitoare, pe care le-a purtat pe cruce, când a luat din mâna lui Dumnezeu paharul amar al judecării asupra păcatelor noastre. Acolo, râurile de apă au năvălit asupra Lui, iar orice durere a lovit inima Lui cu cea mai mare intensitate. Golgota a însemnat pentru Domnul Isus „Mara“. Însă mărimea acestei amărăciuni a descoperit și gingășia acelei iubiri minunate, care nu putea să fie reținută de nici o putere și nu putea să fie zdrobită de nici o durere. Da, El posedă o dragoste nemăsurată, care este mai tare decât moartea, care este nespus de minunată și care rămâne veșnic.

Rut, atașată de Naomi în mâhnirea ei și din dragoste față de Naomi, care a trecut prin „Mara“, a spus: „Nu stăruie de mine să te părăsesc, ca să mă întorc de la tine! Pentru că încotro vei merge tu, voi merge și eu; și unde vei găzdui tu, voi găzdui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeu tău, Dumnezeu meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul și încă și mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți pe mine de tine“ (Rut 1.16, 17).

Când a luat această decizie remarcabilă, Rut nu știa nimic despre Boaz, care este un tablou al lui Hristos în puterea Sa actuală, și nici despre dragostea și poziția privilegiată care o aștepta. Dragostea Naomei o călăuzea, și ea era mulțumită cu aceasta, chiar dacă ar fi fost prezent pericolul de a nu locui și a nu trăi, ci a „merge“ și a „muri“ împreună cu Naomi. Despăgubirea pentru drumul pribegiei ales de ea, Rut a găsit-o în bucuria de a fi împreună cu Naomi.

Un vers dintr-o cântare engleză spune că ceea ce a făcut din noi niște pelerini aici jos pe pământ este comoara pe care am descoperit-o în dragostea Sa. Nimic altceva nu va da naștere la așa ceva; nici chiar gândul la slăvile viitoare nu poate să ne despartă de lume. Puterea de atracție a patriei noastre viitoare, chiar dacă este mare, nu poate prin ea însăși să desprindă inimile noastre de această lume. Numai dragostea Sa – dragoste care a fost descoperită la Golgota – poate cauza aceasta și astfel calea pe urmele Sale este permanent în legătură cu crucea. De aceasta era apostolul Pavel stăpânit când scria: „Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Galateni 2.20).

Dumnezeu dorește ca, așa cum Rut și-a găsit partea ei în Naomi, și prin aceasta a ieșit pentru totdeauna din Moab și toate interesele ei le-a îndreptat asupra unei persoane a cărei dragoste o călăuzea, tot așa și valoarea mare a Domnului Isus, care a suferit crucea și a disprețuit rușinea, să dea naștere în noi la o totală dăruire față de El.

Rezultatul călcării pe urmele Sale

Rut nu a pierdut nimic rămânând credincioasă Naomei, deoarece, ca rezultat al credințelor ei, „s-a întâmplat că aceasta era partea de ogor a lui Boaz“ (Rut 2.3), al unui om care avea o inimă plină de înțelegere, pentru că a încurajat-o pe Rut și a vorbit inimii acesteia (versetul 13). Dar nu numai atât; el era un om puternic și bogat, iar ogorul care îi aparținea, era suficient pentru nevoile ei.

Dacă am văzut suferința Naomei ca pe un tablou al suferințelor îngrozitoare prin care a trecut Domnul, atunci bogăția lui Boaz vorbește despre puterea și mărimea Sa actuală. El a fost înălțat; toate i-au fost date în mâini, iar acum Își găsește toată bucuria în a face parte de binecuvântările lui Dumnezeu tuturor acelor care sunt săraci și nevoiași.

Boaz nu ar fi spus: „Nu te duce să culegi în alt ogor“, dacă nu ar fi știut că ogorul său era suficient pentru Rut. Domnul nu ar fi spus: „Harul Meu îți este de ajuns“, dacă plinătatea acestui har nu ar fi putut liniști toate nevoile noastre.

Există urcușuri abrupte pe urmele Sale și frânează încercările pașii pelerinului? Harul Domnului este mai mare decât toate acestea, iar cei care merg pe această cale experimentează cât de binecuvântată este ea, căci Hristos a spus: „va primi mult mai mult în timpul acesta, iar în veacul care vine, viață eternă“ (Luca 18.30). Astfel, Rut a cules spice pe ogorul lui Boaz atât timp cât a fost nevoie, iar ea a observat că el avea grijă de ea în toate privințele, așa încât avea suficient nu numai pentru sine, ci mai rămânea ceva.

Această întreagă istorie este deosebit de interesantă și plină de învățături, însă vrem să vorbim puțin despre sfârșitul cărții:

Rezultatele tristeții Naomei

Este remarcabil că la sfârștul cărții, Naomi pășește iarăși în prim-plan. De data aceasta nu în suferința și necazul ei, ci la recoltarea roadelor frumoase ale osteneții ei. Putem vedea în aceste roade:

1) Adunarea

Naomi a pierdut pe Elimelec și pe fiii ei în țara Moabului, însă a câștigat pe Rut, care era mai bună decât șapte fii (4.15); în aceasta vedem un tablou a ceea ce a pierdut Domnul și a ceea ce a câștigat pentru Sine prin moartea Sa. El a venit la Israel, poporul Său, însă acesta L-a respins și astfel El a pierdut pentru un timp împărăția și poporul. El a fost tăiat din țara celor vii. Însă, chiar dacă a pierdut pentru un timp Israelul, El a câștigat Adunarea, adică: toți credincioșii din toate popoarele. Nimeni nu poate să exprime în cuvinte cât de prețioasă este Adunarea pentru El. Ea este „perla prețioasă“, pentru care Domnul a vândut tot ce avea și pentru care a mers în adâncul cel mai de jos al morții, atunci când orele întunericului judecății lui Dumnezeu L-au învăluit.

Nu vorbesc despre mărturisirea exterioară a numelui lui Hristos, care este așa de stricată, ci despre ceea ce este de preț în interiorul acestei mărturisiri și pe care o numește „Adunarea Mea“. Adunarea, ca soție a Mielului, va fi însoțitoarea Lui veșnică, căci nu va mai dura mult și va răsună „ca un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice, spunând: «Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!»“ (Apocalipsa 19.6, 7). În acea zi minunată, Domnul va vedea rodul muncii sufletului Său și se va sătura; însă deja acum, când El este încă lepădat pe pământ, Adunarea este mângâierea și bucuria Sa.

Nu este surprinzător că unii care aparțin Adunării Sale – fiecare credincios răscumpărat prin sângele Domnului Isus aparține Adunării – aleargă după lumea care L-a lepădat pe Hristos, în loc să tindă să corespundă marelui privilegiu, care constă în a face bucurie inimii Sale? În toată veșnicia nu va fi un alt privilegiu mai mare pentru noi ca acesta. Nu există nici o altă pierdere mai mare pentru noi ca credincioși decât pierderea acestui privilegiu. Aceasta este ceea ce diavolul caută să nimicească și să strice, iar pentru aceasta el folosește șiretenia sa și își întinde cursele sale. Adevăratul biruitor, dimpotrivă, este atașat de Domnul și este bucurios când din pricina Sa pierde totul.

2) Adorarea Tatălui

Femeile din Betleem s-au adunat în jurul Naomei ca să o felicite și au spus: „Un fiu i s-a născut Naomei“ (4.17). Ele nu spuneau că el ar fi fost născut lui Rut sau lui Boaz, ci spuneau: „Naomei“, deoarece copilul nu va fi altceva pentru Naomi, decât răsplătirea pentru „Mara“ într-o țară străină.

Femeile au dat nume acestui copil, pe care îl priveau ca fiind al Naomei; „i-au pus numele Obed“, ceea ce înseamnă „adorator“. „Și Naomi a luat copilul și l-a pus la sânul său și i-a fost doică“ (4.16). Ea a iubit foarte mult copilul, pentru că era copilul lui Rut, care a arătat așa multă dragoste față de ea (4.15).

Aici ne este prezentat un alt rezultat al morții Domnului Isus. El a venit de la Tatăl, pentru că Tatăl căuta adoratori (Ioan 4.23). De aceea El a suferit și a murit, iar moartea Sa nu a fost zadarnică, deoarece prin ea Dumnezeu a răscumpărat prin sângele Său scump o mulțime care nu se poate număra. Aceștia pot să se închine lui Dumnezeu în Duh și în adevăr, deoarece cunosc dragostea Sa descoperită în moartea lui Hristos. Cine poate măsura bucuria care umple inima Domnului Isus, atunci când El Îi aduce lui Dumnezeu Tatăl adorarea acelora care Îl iubesc? Această adorare din inimi care sunt umplute cu dragostea lui Dumnezeu, este prețioasă pentru Domnul Isus, pentru că este rodul inimilor și buzelor alor Săi, care Îl iubesc și care sunt iubiți de El.

3) Slava împărătească a lui Hristos

Obed a născut pe Isai, și Isai a născut pe David, care, ca împărat, reprezintă profetic slava viitoare a lui Hristos.

Domnul este încă lepădat de această lume, însă timpul revenirii Sale este aproape. Atunci, El va purta pe Capul Său, acoperit cândva cu spini, cununa domniei universale, iar ca Fiul puternic al lui David, sceptrul Său se va întinde până la marginile pământului. Atunci, Israel Îl va primi ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Împărat al său, suspinul pământului stricat prin păcat se va sfârși, iar tot ce are suflare Îl va lauda. Fiecare notă a fiecărui cântec va fi atunci spre lauda Împăratului.

Cât de mare va fi bucuria inimii Sale, când va privi la o creație care prin lumina Feței Sale va ieși cu bucurie înaintea Lui, când oamenii, pe care El i-a salvat din robia diavolului, vor tresălta de bucurie în cunoașterea lui Dumnezeu! Însă temelia acestei bucurii supreme, care va umple pământul în timpul slavei Sale împărătești, o constituie suferințele Sale și moartea Sa.

Toți cei care Îl iubesc cu adevărat, doresc această zi a slavei, pentru a savura momentul în care El va fi înălțat și adorat în lume, lume în care El a fost și este disprețuit și batjocorit. Noi Îl iubim și Îl urmăm, însă nu din cauza unei cununi de slavă, care va străluci cândva pe capul Său, ci din pricina dragostei Sale, o dragoste care și-a descoperit gingășia în mijlocul rușinii și a nevoilor „Marei“ de pe Golgota. Această dragoste, și numai ea, este aceea care ar trebui să ne constrângă să-i slujim neobosiți, să-L urmăm plini de dăruire și să-L întâmpinăm cu dragoste din inimi arzătoare și neîmpărțite. Aceasta este calea biruitorului.

Este dorința noastră să mergem pe această cale? Atunci să ținem strâns la ceea ce El a spus: „Eu vin curând: ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum din el; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou. Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice adunărilor“ (Apocalipsa 3.11-13).

J. T. Mawson